

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

II. ÚS 297/09-21

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 17. septembra 2009 predbežne prerokoval sťažnosť Ľ. B., C., zastúpeného advokátom JUDr. Ľ. Š., Š., vo veci namietaného porušenia základného práva podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky a práva podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd postupom Okresného súdu Nitra v konaní vedenom pod sp. zn. 6 T 33/01 a postupom Krajského súdu v Nitre v konaní vedenom pod sp. zn. 1 To 59/2008 a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť Ľ. B. o d m i e t a ako oneskorene podanú.

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 19. júna 2009 doručená sťažnosť Ľ. B., C. (ďalej len „sťažovateľ“), ktorou namietal porušenie svojho základného práva na prerokovanie jeho veci bez zbytočných prietahov zaručeného v čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a práva na prejednanie jeho veci v primeranej lehote zaručeného v čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) postupom Okresného súdu Nitra (ďalej len

„okresný súd“) v konaní vedenom pod sp. zn. 6 T 33/01 a postupom Krajského súdu v Nitre (ďalej len „krajský súd“).

V podstatnej časti sťažnosti sťažovateľ uviedol, že Krajský úrad vyšetrovania Policajného zboru N. uznesením sp. zn. ČVS:KÚV-74/OVVK-2000-Sy z 11. septembra 2000 vzniesol voči nemu obvinenie pre trestný čin sprenevery.

Proti uvedenému uzneseniu podal sťažnosť, ktorú Okresná prokuratúra N. (ďalej len „okresná prokuratúra“) uznesením č. k. 1 Pv 1078/2000-9 z 26. septembra 2000 zamietla.

Okresná prokuratúra podala 1. marca 2001 na sťažovateľa obžalobu.

Okresný súd trestným rozkazom sp. zn. 6 T 33/01 zo 14. marca 2001 uznal sťažovateľa vinným na tom skutkovom základe, že 2. júna 2000 a 3. júla 2000 v N. na Obvodnom oddelení Policajného zboru N. prevzal pokutové bloky č. 048001-048050 v sume 5 000 Sk a č. 079051-079100 v sume 5 000 Sk, ktoré minul pri udelení pokút, avšak pri kontrole pokutových blokov 5. septembra 2000 zverené finančné prostriedky za pokutové bloky neodovzdal a použil ich na vlastnú potrebu, čím spôsobil Krajskému riaditeľstvu v N. škodu vo výške 10 000 Sk. Za to mu uložil peňažný trest vo výške 10 000 Sk podľa § 248 ods. 1 Trestného zákona s použitím § 53 ods. 1 Trestného zákona, s prihliadnutím na § 314e ods. 2 písm. c) Trestného poriadku. Podľa § 54 ods. 3 Trestného zákona pre prípad marenia výkonu peňažného trestu súd uložil náhradný trest odňatia slobody v trvaní 6 mesiacov.

Proti trestnému rozkazu podal sťažovateľ odpor.

Okresný súd 28. septembra 2001 rozsudkom sp. zn. 6 T 33/01 rozhodol tak, že sťažovateľa uznal za vinného zo skutku uvádzaného v obžalobe a uložil mu peňažný trest vo výške 10 000 Sk podľa § 248 ods. 1 Trestného zákona s použitím § 53 ods. 1 Trestného zákona. Podľa § 54 ods. 3 Trestného zákona pre prípad marenia výkonu peňažného trestu súd uložil náhradný trest odňatia slobody v trvaní 6 mesiacov.

Proti uvedenému rozsudku podal sťažovateľ 6. novembra 2001 odvolanie.

Krajský súd uznesením sp. zn. 4 To 359/01 zo 6. februára 2002 rozhodol tak, že zrušuje napadnutý rozsudok okresného súdu a vec vracia súdu prvého stupňa, pretože je potrebné, aby vec znovu prerokoval, doplnil dokazovanie v naznačených smeroch, dôkazy vyhodnotil v zmysle § 2 ods. 6 Trestného poriadku a rozhodol.

Okresný súd vo veci rozhodol rozsudkom sp. zn. 6 T 33/01 z 20. augusta 2003 tak, že sťažovateľa spod obžaloby oslobodil. Proti tomuto rozsudku sa 28. októbra 2003 odvolala okresná prokuratúra.

Krajský súd 12. novembra 2003 uznesením sp. zn. 3 To 191/2003 zrušil napadnutý rozsudok a vec vrátil súdu prvého stupňa, aby ju v potrebnom rozsahu znovu prerokoval a rozhodol z dôvodu nevykonania úkonov nariadených predchádzajúcim uznesením odvolacieho súdu.

Okresný súd 1. decembra 2004 rozhodol rozsudkom sp. zn. 6 T 33/01 tak, že sťažovateľa spod obžaloby oslobodil.

Proti rozsudku okresného súdu podala 15. decembra 2004 odvolanie okresná prokuratúra.

Krajský súd na neverejnom zasadnutí 7. apríla 2005 rozhodol uznesením sp. zn. 1 To/2005, ktorým napadnutý rozsudok zrušil a vec vrátil na konanie súdu prvého stupňa.

Okresný súd 15. februára 2006 rozhodol rozsudkom sp. zn. 6 T 33/01, ktorým sťažovateľa opätovne oslobodil spod obžaloby. Proti rozsudku sa odvolal okresný prokurátor.

Krajský súd 27. júna 2006 uznesením sp. zn. 1 To 36/2006 napadnutý rozsudok zrušil a vec vrátil prvostupňovému súdu.

Okresný súd 13. decembra 2007 rozhodol rozsudkom č. k. 6 T/33/01-336, ktorým uznal sťažovateľa vinným a uložil mu trest odňatia slobody v trvaní 6 mesiacov s tým, že sa mu výkon trestu podmieniene odkladá na skúšobnú dobu v trvaní 1 roka.

Proti rozsudku č. k. 6 T/33/01-336 z 13. decembra 2007 podal sťažovateľ odvolanie.

Krajský súd rozhodnutím sp. zn. 1 To/59/2008 z 10. februára 2009 zrušil napadnutý rozsudok a rozhodol, že sťažovateľ je vinný. Uložil mu peňažný trest v sume 300 € a pre prípad, že by bol peňažný trest úmyselne zmarený, náhradný trest odňatia slobody v trvaní 4 mesiacov. Rozsudok nadobudol právoplatnosť a vykonateľnosť 10. februára 2009.

Vzhľadom na popísaný priebeh celého trestného konania vedeného okresným súdom aj krajským súdom je sťažovateľ toho názoru, že bolo porušené jeho právo na prerokovanie veci bez zbytočných priťahov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy a právo na prejednanie jeho záležitostí v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru.

Sťažovateľ navrhol, aby ústavný súd o jeho sťažnosti nálezom takto rozhodol:

„1. Základné právo sťažovateľa L. B. na prerokovanie vecí bez zbytočných prieťahov podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky a podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd postupom Okresného súdu Nitra, v konaní vedenom pod sp. zn. 6T-33/01, a postupom Krajského súdu Nitra ako odvolacieho súdu bolo porušené.

2. Okresný súd Nitra a Krajský súd Nitra sú povinní nahradiť L. B. trovy právneho zastúpenia do 3 dní odo dňa právoplatnosti tohto nálezu.“

II.

Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Ústavný súd návrh na začatie konania predbežne prerokuje podľa § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa a zisťuje, či nie sú dôvody na odmietnutie návrhu podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde.

Podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania návrhy, na ktorých prerokovanie nemá právomoc, návrhy, ktoré nemajú náležitosti predpísané zákonom, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene. Ústavný súd môže odmietnuť aj návrh, ktorý je zjavne neopodstatnený.

Sťažovateľ namieta porušenie označených základných práv postupom okresného súdu a krajského súdu v konaní vedenom pod sp. zn. 6 T 33/01.

Ústavný súd zistil, že konanie vedené pod touto spisovou značkou bolo právoplatne ukončené 10. februára 2009 rozsudkom krajského súdu, keď sa tento stal aj právoplatným.

Jednou zo základných podmienok prijatia sťažnosti podľa čl. 127 ods. 1 ústavy na ďalšie konanie je jej podanie v lehote ustanovenej v § 53 ods. 3 zákona o ústavnom súde. Táto lehota je dvojmesačná a začína plynúť od právoplatnosti rozhodnutia, oznámenia opatrenia alebo upovedomenia o inom zásahu, pričom pri opatrení alebo inom zásahu sa počíta odo dňa, keď sa sťažovateľ mohol o opatrení alebo inom zásahu dozvedieť. Nedodržanie tejto lehoty je zákonom ustanoveným dôvodom na odmietnutie sťažnosti ako podanej oneskorene (§ 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde). V prípade podania sťažnosti po uplynutí zákonom ustanovenej lehoty neumožňuje zákon o ústavnom súde zmeškanie tejto lehoty odpustiť (pozri napr. IV. ÚS 14/03, I. ÚS 64/03, I. ÚS 188/03).

Sťažnosť sťažovateľa bola ústavnému súdu doručená 19. júna 2009, pričom rozsudok v označenej veci nadobudol právoplatnosť v čase presahujúcom dva mesiace pred podaním sťažnosti ústavnému súdu.

Ústavný súd preto po predbežnom prerokovaní sťažnosti dospel k záveru, že táto bola v označenej časti podaná zjavne po uplynutí lehoty uvedenej v § 53 ods. 3 zákona o ústavnom súde, a preto ju odmietol podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde ako oneskorene podanú.

Okrem uvedeného treba poznamenať, že podľa konštantnej judikatúry ústavného súdu podstatou, účelom a cieľom práva na prerokovanie veci bez zbytočných priet'ahov je odstránenie stavu právnej neistoty. Ústavný súd preto poskytuje ochranu tomuto základnému právu len vtedy, ak bola na ústavnom súde uplatnená v čase, keď namietané porušenie označeného práva ešte trvalo (napr. I. ÚS 22/01, I. ÚS 77/02, I. ÚS 116/02). Ak v čase, keď došla sťažnosť ústavnému súdu, už nedochádza k namietanému porušovaniu označeného práva, ústavný súd sťažnosť odmietne ako zjavne neopodstatnenú (§ 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde) bez ohľadu na to, z akých dôvodov skončilo toto porušovanie (II. ÚS 139/02).

Ako to bolo uvedené, zo zistenia ústavného súdu vyplýva, že napadnuté konanie bolo skončené 10. februára 2009. Sťažovateľ sa napriek tomu na ústavný súd obrátil so svojou sťažnosťou až 19. júna 2009, t. j. v čase, keď porušenie označeného základného práva na súdoch, ktorých sťažovateľ označil za účastníkov konania, už netrvalo a konanie o jeho sťažnosti pred ústavným súdom nebolo spôsobilé naplniť účel ochrany, ktorý ústavný súd poskytuje vo vzťahu k základnému právu na prerokovanie veci bez zbytočných prietahov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy (mutatis mutandis I. ÚS 6/03).

Vzhľadom na uvedené skutočnosti, a pretože sťažovateľ sa v predmetnej veci domáhal ochrany svojho základného práva podľa čl. 48 ods. 2 ústavy a práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru v čase, keď v označenom konaniach namietané porušenie práva už netrvalo, a teda bola odstránená jeho právna neistota, pripadalo do úvahy odmietnutie predmetnej ústavnej sťažnosti aj pre jej zjavnú neopodstatnenosť.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 17. septembra 2009